Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти разширен състав)

23 юли 2025 година*

„Публична служба — Длъжностни лица — Назначаване — Обявяване на свободна длъжност — Ръководен персонал на Комисията — Отхвърляне на кандидатура — Назначаване на друг кандидат — Нередовност на процедурата по назначаване — Явна грешка в преценката — Възражение за незаконосъобразност — Правна сигурност — Делегиране на правомощия от председателя на Комисията на началника на неговия кабинет — Отговорност“

По дело T-613/23,

James Flett, с местожителство в Брюксел (Белгия), представляван от L. Levi, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, представлявана от M. Brauhoff и A. Sauka, подпомагани от D. Waelbroeck и A. Duron, адвокати,

ответник,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти разширен състав),

състоящ се от: R. da Silva Passos, председател, N. Półtorak, I. Reine, T. Pynnä (докладчик) и H. Cassagnabère, съдии,

секретар: P. Cullen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид изложеното в съдебното заседание от 9 януари 2025 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

1 С жалбата си на основание член 270 ДФЕС жалбоподателят, г-н James Flett, иска, от една страна, отмяна на решението на Европейската комисия от 25 януари 2023 г., с което друго лице е назначено на длъжността главен правен съветник в екипа „Търговска политика и Световна търговска организация“ на правната служба на Комисията (наричано по-нататък „обжалваното решение“), и от друга страна, обезщетение за вредите, които твърди, че е претърпял в резултат на това решение.

Обстоятелствата по спора

2 На 23 май 2022 г. Комисията публикува обявление за свободна длъжност за позицията главен правен съветник на екипа „Търговска политика и Световна търговска организация“, като посочва в него критериите за оценка, съответстващи на изискванията за длъжността. В обявлението за свободна длъжност се уточнява, че избраният кандидат ще бъде назначен на степен AD 14 или AD 15.

3 След публикуването на обявлението за свободна длъжност осем кандидати, сред които и жалбоподателят, кандидатстват за тази позиция.

4 На 8 септември 2022 г. с тези осем кандидати се провежда събеседване от комисията за предварителен подбор към Комисията. По време на това събеседване комисията за предварителен подбор поставя пет въпроса на кандидатите, за да прецени критериите за оценяване, посочени в обявлението за свободна длъжност, и да даде оценка на всеки кандидат.

5 На 27 октомври 2022 г., въз основа на доклада за предварителен подбор и на съответните таблици за оценяване, консултативният комитет по назначенията (наричан по-нататък „ККН“), в рамките на първата фаза от процедурата за подбор (наричана по-нататък „първата фаза“), одобрява тримата кандидати с най-високи резултати, сред които е и жалбоподателят, който е получил най-добър резултат. След това тримата кандидати трябвало да участват в тестовете в центъра за оценяване и в събеседване с ККН в рамките на втората фаза от процедурата за подбор (наричана по-нататък „втората фаза“).

6 На 22 ноември 2022 г. жалбоподателят участва в тестовете в центъра за оценяване, които включват индивидуални и колективни упражнения, както и задълбочени интервюта с акцент върху управленските умения. На тази основа е изготвен доклад за всеки кандидат.

7 На 1 декември 2022 г. ККН провежда събеседване с жалбоподателя, както и с другите двама кандидати, все още участващи в процедурата за подбор. В края на втората фаза ККН преценява, че жалбоподателят не притежава „правилната комбинация от умения и опит“ и не го избира за събеседване с председателя на Комисията (наричан по-нататък „председателят“). Единствено A, друг кандидат, е избран за това събеседване.

8 На 25 януари 2023 г. Комисията приема обжалваното решение, с което A (а не жалбоподателят) е назначен на длъжността главен правен съветник на екипа „Търговска политика и Световна търговска организация“.

9 На 28 февруари 2023 г. жалбоподателят подава жалба по административен ред срещу обжалваното решение.

10 На 27 юни 2023 г. Комисията отхвърля жалбата по административен ред срещу обжалваното решение (наричано по-нататък „решението за отхвърляне на жалбата по административен ред“).

Искания на страните

11 Жалбоподателят моли Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да отмени решението за отхвърляне на жалбата по административен ред,

– да осъди Комисията да го обезщети за причинените му вреди,

– да разпореди на Комисията да представи официални извинения и да оттегли твърдението, че той не е надлежно квалифициран за въпросната длъжност,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

12 Комисията моли по същество Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По компетентността на Общия съд да се произнесе по четвъртото искане

13 Жалбоподателят иска Комисията да представи официални извинения и да оттегли твърдението, че не бил надлежно квалифициран за разглежданата длъжност.

14 В това отношение от постоянната съдебна практика следва, че съдът на Европейския съюз не може да дава задължителни указания на администрацията в рамките на контрола за законосъобразност на основание член 91 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (решения от 9 декември 2020 г., GV/Комисия, T-705/19, непубликувано, EU:T:2020:590, т. 155, и от 30 април 2025 г., EL/Комисия, T-325/24, непубликувано, EU:T:2025:424, т. 10).

15 Вследствие на това искането на жалбоподателя трябва да се отхвърли поради липса на компетентност.

По предмета на жалбата

16 Жалбоподателят иска отмяна на обжалваното решение, както и на решението за отхвърляне на жалбата по административен ред. Той поддържа, че последното представлява нещо повече от обикновено потвърждение на обжалваното решение, без да докаже с точност твърдението си.

17 Съгласно постоянната съдебна практика жалбата по административен ред, като предвидената в член 90, параграф 2 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз, и нейното изрично или мълчаливо отхвърляне са неразделна част от сложно производство и представляват само предварително условие за сезирането на съда. При тези условия жалбата по съдебен ред, дори и формално насочена срещу отхвърлянето на жалбата по административен ред, води до сезиране на съда да разгледа увреждащия акт, срещу който е подадена жалбата по административен ред, освен в случаите, когато отхвърлянето на жалбата по административен ред има различен обхват от този на акта, срещу който тя е насочена (вж. решение от 11 ноември 2020 г., AD/ECHA, T-25/19, непубликувано, EU:T:2020:536, т. 32 и цитираната съдебна практика).

18 Освен това, като се има предвид, че досъдебното производство търпи развитие, изрично решение за отхвърляне на подадената по административен ред жалба, което съдържа само допълнителни уточнения и по този начин се ограничава да разкрие подробно мотивите за потвърждаване на предходното решение, не представлява увреждащ акт. Въпреки това същият еволюиращ характер на досъдебното производство предполага тези допълнителни уточнения да бъдат взети предвид, за да се прецени законосъобразността на обжалвания акт (решение от 7 септември 2022 г., Migadakis/ENISA, T-507/21, непубликувано, EU:T:2022:507, т. 13).

19 В случая следва да се констатира, че решението за отхвърляне на жалбата по административен ред, потвърждава обжалваното решение, като разкрива мотивите в негова подкрепа. Обстоятелството, че в отговор на доводите, изтъкнати от жалбоподателя в жалбата по административен ред, Комисията е трябвало да уточни мотивите на обжалваното решение, не може да обоснове разглеждането на решението за отхвърляне на жалбата по административен ред като самостоятелен акт, увреждащ жалбоподателя.

20 Следователно, като се има предвид, че искането за отмяна на решението за отхвърляне на жалбата по административен ред е лишено от самостоятелно съдържание, жалбата по съдебен ред трябва да се разглежда като формално насочена срещу обжалваното решение, чиито мотиви са уточнени в решението за отхвърляне на жалбата по административен ред. Следователно законосъобразността на обжалваното решение трябва да се разгледа, като се вземат предвид мотивите, съдържащи се в решението за отхвърляне на жалбата по административен ред (вж. в този смисъл решение от 2 април 2020 г., Veit/ЕЦБ, T-474/18, непубликувано, EU:T:2020:140, т. 24 и 25).

По искането за отмяна

21 Жалбоподателят изтъква четири основания в подкрепа на своята жалба. Първото основание е изведено от неспазване на разпоредбите, уреждащи процедурата по назначаване, както и от нарушение на принципа на добра администрация. Второто основание е изведено от явни грешки в преценката. Третото основание е изведено от незаконосъобразност на решението на Комисията относно политиката на равенство между

мъжете и жените, съдържащо се в протокола от 2351-ото събрание на Комисията, проведено в Брюксел (Белгия) на 30 септември 2020 г. (PV (2020) 2351 final от 11 ноември 2020 г.) (наричано по-нататък „решението относно политиката на равенство“). Четвъртото основание е изведено от обстоятелството, че решението на председателя да делегира правомощията си на началника на кабинета си да проведе събеседването с A не било обосновано от наличието на императивни служебни съображения и нарушавало принципа на правна сигурност.

По първото основание, изведено от неспазване на разпоредбите, уреждащи процедурата по назначаване, както и от нарушение на принципа на добра администрация

22 С първото си основание жалбоподателят твърди, че Комисията не се е съобразила с точки 5.2.6 и 5.2.7 от Решение SEC(2004) 1352/2 на Комисията от 26 октомври 2004 г. за установяване на политиката ѝ по отношение на служителите на висши ръководни длъжности (наричано по-нататък „решението относно служителите на висши ръководни длъжности“), както и с член 1, параграф 1 от Процедурния правилник на ККН. При всички случаи жалбоподателят счита, че Комисията е нарушила принципа на добра администрация.

23 На първо място, съгласно точка 5.2.6, втора алинея от решението относно служителите на висши ръководни длъжности ККН трябвало да състави списък на подбраните кандидати, включващ всички надлежно квалифицирани за длъжността кандидати с оглед на публикуваните в обявлението за свободна длъжност критерии. В това отношение жалбоподателят счита, че макар ККН да е можел да ограничи този списък на подбраните кандидати до „група кандидати“, в случая това не му е позволявало да остави само един кандидат в посочения списък, тъй като в противен случай би действал незаконосъобразно или би опорочил решението си поради злоупотреба с процесуални права.

24 Освен това жалбоподателят подчертава, че в рамките на първата фаза ККН е потвърдил, че той е надлежно квалифициран кандидат. По време на втората фаза ККН приел, че той не разполага с „правилната комбинация от умения и опит“, което при все това не изразявало промяна в становището в сравнение с изразеното в първата фаза.

25 На второ място, жалбоподателят счита, че член 1, параграф 1 от Процедурния правилник на ККН, който изисква кандидатите да са годни да изпълняват висши ръководни длъжности, не може да обоснове избирането на един-единствен кандидат в края на втората фаза, тъй като в противен случай би позволил на ККН произволно да отстрани кандидати по указание на началника на кабинета на председателя.

26 На трето място, жалбоподателят счита, че ККН е извършил сравнителна оценка на тримата кандидати, избрани за нуждите на втората фаза.

27 На четвърто място, жалбоподателят поддържа, че му е отказано събеседване с председателя в нарушение на точка 5.2.7 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности, тъй като след втората фаза той е трябвало да бъде избран от ККН за събеседване.

28 На пето място, жалбоподателят отбелязва, че в решението за отхвърляне на жалбата по административен ред Комисията изтъква, че председателят си запазва възможността да го покани на събеседване, макар кандидатурата му да е била изключена от ККН в края на втората фаза. При все това той счита, че твърдяното процесуално нарушение не е било поправено с наличието на такава възможност.

29 На шесто място, жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила принципа на добра администрация.

30 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

31 По същество жалбоподателят твърди, че невключването му в предварителния подбор на кандидатите за събеседване с председателя в края на втората фаза представлява нарушение на приложимите процесуални правила.

32 На първо място, съгласно точка 5.2.6 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности ККН трябва да прецени единствено „силата на заслугите“ на кандидатите, за да оцени нивото им на квалификация за длъжността, която трябва да бъде заета, с оглед на резултатите от задълбочените събеседвания, проведени с тях, и резултатите от тестовете в центъра за оценяване, които включват по-специално събеседвания, „концентрирани върху управленските умения“. След това ККН трябва да състави списък с кандидати, включващ „всички кандидати, които [според него] отговарят на профила, определен в първоначалната длъжностна характеристика, т.е. надлежно квалифицираните кандидати“. Този списък трябва да предлага на отговорните членове на Комисията „задоволителен избор“ от кандидати, като същевременно остава с разумна дължина, за да не им се налага „тежкото бреме да правят сравнителна оценка на голям брой кандидати“.

33 Освен това в точка 5.2.7 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности изрично се споменава „предварително подбран(и) кандидат(и),“ с които ресорният комисар е провел събеседване. Следователно, като се има предвид, че ККН е длъжен да изключи кандидатите, които не притежават изискваните в обявлението за свободна длъжност умения, по-специално способността да упражняват висши ръководни функции, горепосочените разпоредби не изключват вероятността един-единствен кандидат да бъде избран в края на втората фаза.

34 В случая в края на втората фаза ККН посочва силните страни на жалбоподателя, както и някои аспекти, които трябва да бъдат подобрени, преди да заключи, че „с оглед на всички данни, оценени на събеседването [с него]“, той не разполага с „правилната комбинация от умения и опит, за да изпълнява тази конкретна висша ръководна длъжност“. Следователно ККН не е нарушил точка 5.2.6 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности, като е приел, че жалбоподателят не разполага с необходимите умения за разглежданата длъжност и е решил да не го избере за събеседване с председателя. Фактът, че един-единствен друг кандидат е бил избран от ККН в края на втората фаза, също не може да представлява нарушение на тази разпоредба.

35 Освен това обстоятелството, че жалбоподателят е бил избран от комисията за предварителен подбор, а след това от ККН в рамките на първата фаза, не е в разрез с решението на ККН да го изключи от списъка на подбраните кандидати в края на втората фаза, като се има предвид прогресивният характер на процедурата за подбор. Този

прогресивен характер следва по-специално от точка 5.2.6, втора алинея от решението относно служителите на висши ръководни длъжности, в която се набляга на необходимостта на този етап да се прецени до каква степен кандидатите са квалифицирани за съответната длъжност.

36 Накрая, както изтъква Комисията, твърдението на жалбоподателя за злоупотреба с процедурата, не е подкрепено с доказателства и във всеки случай не поставя под въпрос направените в точка 34 по-горе констатации. Следователно то трябва да се отхвърли.

37 На второ място, жалбоподателят поддържа, че член 1, параграф 1 от Процедурния правилник на ККН не може да е обосновка за изключването му от процедурата в края на втората фаза, тъй като този член трябва да се прилага при спазване на точка 5.2.6 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности.

38 В член 1, параграф 1 от Процедурния правилник на ККН се посочва, че ККН „оценява кандидатите по отношение на способността им да изпълняват висши ръководни длъжности“. Този критерий за подбор се съдържа и в обявлението за свободна длъжност, както и в точка 5.2.6 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности, която предвижда, че втората фаза включва по-специално събеседвания, „концентрирани върху управленските умения“, както бе припомнено в точка 32 по-горе.

39 Следователно способността на кандидатите да изпълняват висши ръководни функции трябва да бъде предмет на задълбочено разглеждане от ККН по време на втората фаза и на този напреднал етап от процедурата може да обоснове изключването на кандидати въпреки квалификациите, с които иначе те вероятно разполагат.

40 В случая заключението на ККН в края на втората фаза, че жалбоподателят не разполага с „правилната комбинация от умения и опит, за да изпълнява тази конкретна висша ръководна длъжност“, показва, че жалбоподателят не е притежавал достатъчни ръководни умения, необходими за разглежданата длъжност.

41 Така фактът, че жалбоподателят не е бил избран в края на втората фаза с оглед на критерия, посочен в член 1, параграф 1 от Процедурния правилник на ККН, не противоречи на точка 5.2.6 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности.

42 Накрая, твърденията на жалбоподателя, че ККН има възможност произволно да отстранява кандидатите по указания на началника на кабинета на председателя, не са подкрепени с доказателства. Нещо повече, неизбирането на жалбоподателя в края на втората фаза е мотивирано с припомнените в точка 34 по-горе съображения. При това положение тези твърдения на жалбоподателя следва да се отхвърлят.

43 На трето място, твърдението за сравнително оценяване на кандидатите е неоснователно. Всъщност изводът, че жалбоподателят не разполага с „правилната комбинация от умения и опит“, не може да покаже, че ККН е оценил заслугите на жалбоподателя при съпоставяне с тези на другите двама кандидати, все още участващи в процедурата за подбор. За сметка на това той показва, че според ККН жалбоподателят не е разполагал с необходимото ниво на компетентност, за да бъде поканен на събеседване с председателя, както следва от точка 34 по-горе.

44 На четвърто място, предвид факта, че жалбоподателят не притежавал изисквано за разглежданата длъжност ниво на квалификация, ККН не го включил в списъка на предварително избраните кандидати за събеседване с председателя. Следователно, както следва от точка 5.2.7 от решението относно служителите на ръководни длъжности, последният не е бил длъжен да го покани на събеседване.

45 На пето място, точка 5.2.7 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности предоставя на председателя възможността, при определени условия, да покани на събеседване кандидатите, които са били изключени от процедурата от ККН в края на втората фаза, в случай че кандидатурите на избраните от ККН кандидати се окажат незадоволителни.

46 При все това и както подчертава жалбоподателят, посочената в точка 45 по-горе възможност не е равнозначна на право за него да бъде поканен на събеседване с председателя, при положение че той не е бил предварително избран от ККН в края на втората фаза.

47 На шесто място, в жалбата си жалбоподателят поддържа, че „поради изложените по-горе причини случилото се във всички случаи представлява и нарушение на принципа на добра администрация“. Следователно жалбоподателят препраща към доводите си, че е трябвало да бъде избран от ККН в края на втората фаза, без да подкрепи твърдението си с повече доказателства. Доколкото тези доводи вече бяха отхвърлени като неоснователни, те не биха могли, без друго обяснение, да доведат до констатация за нарушение на принципа на добра администрация.

48 Освен това в репликата жалбоподателят изразява „загриженост във връзка с очевидната липса на добра администрация, що се отнася до документите и доказателствата по преписката на различни етапи от производството“. Той твърди, че ККН трябва да разполага с доклада за предварителен подбор по време на втората фаза. Той твърди също така, по-специално, че председателят е трябвало да получи всички свързани с него документи. Комисията обаче не доказала, че тези документи са били действително изпратени.

49 При все това подобни доводи не се съдържат в жалбата, по-специално в подкрепа на твърдяното нарушение на принципа на добра администрация.

50 Всъщност в жалбата жалбоподателят само изтъква, че предоставената от ККН на председателя преписка, за която се твърди, че е непълна, не е позволила на председателя да прецени „сериозно“ възможността да го покани на събеседване, въпреки изключването му от процедурата от ККН. Следователно председателят не е бил в състояние да упражни посочената в точка 45 по-горе възможност.

51 Поради това жалбоподателят не развива тези доводи, за да докаже наличието на нарушение на принципа на добра администрация, което е изтъкнато отделно.

52 Съгласно постоянната съдебна практика обаче, по силата на член 21, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим към производството пред Общия съд по силата на член 53, първа алинея от същия статут, както и на член 76, буква г) от Процедурния правилник на Общия съд, исковата молба или жалбата трябва да съдържа предмета на спора, изтъкнатите основания и доводи, както и кратко изложение на

посочените основания. Тези елементи трябва да са достатъчно ясни и точни, за да позволят на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да се произнесе по исковата молба или жалбата, ако е необходимо, без да разполага с други данни. С оглед на гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване, за да бъде допустима една жалба, е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които тя се основава, да се установяват по логичен и разбираем начин от нейния текст (вж. определение от 17 ноември 2020 г., González Calvet/ЕСП, T-257/20, непубликувано, EU:T:2020:541, т. 9 и цитираната съдебна практика).

53 Тъй като в жалбата не са изложени причините, поради които Комисията е нарушила принципа на добра администрация, доводите, изтъкнати от жалбоподателя на етапа на писмената реплика, не могат да компенсират липсата на яснота в жалбата.

54 Следователно с оглед на цитираната в точка 52 по-горе съдебна практика шестото твърдение за нарушение трябва да се отхвърли като недопустимо.

55 Поради това първото основание трябва да се отхвърли.

По второто основание, изведено от явни грешки в преценката

56 С второто си основание, от една страна, жалбоподателят твърди, че като не го е препоръчал за събеседване с председателя, макар същевременно да не е отрекъл, че е бил надлежно квалифициран с оглед на публикуваните в обявлението за свободна длъжност критерии, ККН е допуснал явна грешка в преценката.

57 Жалбоподателят подчертава, че тази явна грешка в преценката на ККН е тясно свързана с нарушението, описано в рамките на първото основание, но същевременно е различна от него. Тази грешка довела не само до процесуални, но и до материални последици както за него, така и за Комисията.

58 От друга страна, в хипотезата, в която в края на втората фаза ККН е приел, че той не е надлежно квалифициран кандидат, жалбоподателят поддържа, че ККН е допуснал явна грешка в преценката с оглед на неговите квалификация и опит. Анализът на ККН в края на първата фаза не можел да бъде опроверган на втората фаза, било то въз основа на доклада от центъра за оценяване, посочен в точка 6 по-горе, или въз основа на доклада от събеседването.

59 При условията на евентуалност, жалбоподателят твърди, че независимо от заключенията на ККН, щом като A е бил счетен за надлежно квалифициран кандидат, то той също е трябвало да бъде счетен за такъв кандидат и да бъде поканен на събеседване с председателя.

60 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

61 В това отношение от съдебната практика следва, че една грешка в преценката може да се квалифицира като явна само когато може лесно да се разкрие според критериите, на които законодателят е решил да подчини упражняването на правомощието на администрацията за вземане на решения. Следователно, за да се установи, че администрацията е допуснала явна грешка при преценката на фактите и че тази грешка може да обоснове отмяна на нейно решение, доказателствата, които жалбоподателят следва да представи, трябва да бъдат достатъчни, за да се изключи правдоподобността на изводите на администрацията. С други

думи, основанието, с което се твърди явна грешка, трябва да се отхвърли, ако въпреки представените от жалбоподателя доказателства оспорваната преценка може да се приеме за вярна или валидна (решение от 20 октомври 2021 г., ZU/Комисия, T-671/18 и T-140/19, непубликувано, EU:T:2021:715, т. 199).

62 Следва също да се отбележи, че конкурсната комисия за предварителен подбор разполага, особено когато става дума за заемане на доста висока длъжност, с широко право на преценка при оценяването на заслугите на кандидатите за такъв пост. Освен това, преценките, които прави конкурсната комисия за предварителен подбор, когато оценява способностите на кандидатите, са израз на ценностна оценка по отношение на представянето на всеки кандидат на изпита и попадат в обхвата на горепосоченото широко право на преценка. Те подлежат на контрол от съда само в случаите на очевидно нарушение на правилата, които ръководят работата на конкурсната комисия. Всъщност Общият съд не следва да замества преценката на конкурсната комисия със собствената си преценка (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 21 декември 2022 г., OM/Комисия, T-118/22, непубликувано, EU:T:2022:849, т. 74 и 75).

63 Ето защо двете твърдени от жалбоподателя явни грешки в преценката следва да се разгледат в светлината на гореизложените съображения.

64 Що се отнася до първата твърдяна явна грешка в преценката, както бе посочено в точки 35 и 39 по-горе, критериите за подбор на кандидатите са се променяли на последователните етапи от процедурата за подбор. При това положение фактът, че оценката на заслугите на кандидата е била уточнена между първата и втората фаза, сам по себе си не представлява явна грешка в преценката, а отразява прогресивния характер на изискванията, поставени с оглед на заемането на въпросната длъжност. Доводите, представени от жалбоподателя в това отношение, трябва да се отхвърлят.

65 Що се отнася до втората твърдяна явна грешка в преценката, жалбоподателят поддържа по същество, че ККН е допуснал явна грешка в преценката, като е приел, че той не е квалифициран за длъжността и че следователно не трябва да бъде включен в списъка на подбраните кандидати, представен на председателя.

66 В подкрепа на твърдението си жалбоподателят се позовава на своя опит, професионална квалификация, успешното си представяне пред комисията за предварителен подбор и ККН в рамките на първата фаза, както и на факта, че „е бил напълно подготвен и счита, че се е справил много добре на събеседването“.

67 При все това убеждението на жалбоподателя, че е отговорил правилно на поставените на събеседването въпроси, от една страна, и професионалният му опит, както е видно от автобиографията му и от мотивационното му писмо, от друга страна, не могат да представляват неопровержими доказателства за явна грешка в преценката на комисията за предварителен подбор, нито да я обвързват при оценяването на познанията и способностите, които е демонстрирал по време на събеседването (вж. по аналогия решение от 21 декември 2022 г., OM/Комисия, T-118/22, непубликувано, EU:T:2022:849, т. 78).

68 Освен това притежаването на опит или на специфични познания в конкретната област на въпросната дирекция може да има по-малко определяща роля, отколкото притежаването на общи качества по ръководство, анализ и преценка на високо равнище, тъй като опитът и техническите познания винаги могат да бъдат намерени в самата дирекция (решение от

11 юли 2007 г., Konidaris/Комисия, T-93/03, EU:T:2007:209, т. 74). Също така, що се отнася до критерий за преценка на годността, а не за проверка на познанията, конкурсната комисия може да извърши оценката на кандидата, като вземе предвид както отговорите, дадени от него на въпроси, свързани с други критерии, така и личността му, която може да проличи от поведението му по време на устния изпит (решение от 8 юли 2010 г., Wybranowski/Комисия, F-17/08, EU:F:2010:83, т. 66).

69 В случая, както бе посочено в точка 34 по-горе, в края на втората фаза ККН действително е отбелязал силните страни на жалбоподателя, но и някои аспекти, които трябва да бъдат подобрени, преди да заключи, че той не разполага с изискваните умения за разглежданата длъжност.

70 Освен това фактът, че жалбоподателят е бил избран в края на първата фаза, не може да доведе до констатация за явна грешка в преценката на ККН, тъй като в противен случай вторият етап би бил лишен от всякакво полезно действие.

71 Поради това изтъкнатите от жалбоподателя доказателства не са достатъчни, за да лишат от правдоподобност възприетите от ККН оценки. Следователно те не могат да установят наличието на явна грешка в преценката.

72 При условията на евентуалност жалбоподателят счита, че щом A е бил счетен за „надлежно квалифициран кандидат“ „с оглед на публикуваните критерии“, то той неминуемо е трябвало да бъде поставен в същата категория и че ако е трябвало да бъде избран само един кандидат за следващия етап от процедурата, именно той е трябвало да бъде този кандидат. В съдебното заседание жалбоподателят уточнява, че не е възнамерявал да прави сравнителна оценка между себе си и A.

73 Тъй като жалбоподателят не посочва точно какво подкрепя позицията му, тези твърдения следва да се отхвърлят.

74 От това следва, че второто основание трябва да се отхвърли.

По третото основание, изведено от незаконосъобразността на решението относно политиката на равенство

75 С третото си основание жалбоподателят повдига възражение за частична незаконосъобразност на решението относно политиката на равенство, по силата на което председателят е поверил на началника на кабинета си грижата да проведе събеседване с A в края на втората фаза. Следователно обжалваното решение, прието след това събеседване, било незаконосъобразно.

76 Най-напред, предоставеното на председателя правомощие за делегиране на провежданото в края на втората фаза събеседване нарушавала правилото, че самият председател трябва да проведе събеседване с предварително подбраните от ККН кандидати.

77 По-нататък, това правомощие за делегиране нямало връзка с целта, преследвана с решението относно политиката на равенство.

78 Освен това председателят следва да може да делегира провеждането на събеседванията на началника на своя кабинет само в краен случай, ако това не може да се делегира на останалите членове на Комисията. Не било оправдано това правомощие за делегиране на началника на кабинета да бъде предоставено само на председателя, но не и на членовете на Комисията.

79 Освен това жалбоподателят изтъква, че председателят не може да делегира провеждането на събеседванията на длъжностно лице, което не притежава политическа квалификация или легитимност.

80 Накрая, това делегиране на правомощия от председателя, което би трябвало да се предоставя с предимство на другите членове на Комисията и ако императивни служебни съображения го оправдават, било систематично предоставяно на началника на кабинета му.

81 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

82 Най-напред, Комисията счита, че доводите на жалбоподателя са неотносими, тъй като провеждането на събеседването от началника на кабинета на председателя след втората фаза не е произвело правни последици по отношение на него.

83 По-нататък Комисията отхвърля твърденията на жалбоподателя, че решението относно политиката на равенство било незаконосъобразно.

84 Накрая, при всички положения Комисията счита, че ако делегирането, направено по силата на решението относно политиката на равенство, трябва да се приеме за незаконосъобразно, обжалваното решение само по себе си не би било незаконосъобразно, тъй като органът по назначаването е бил в случая нейния колегиален орган. Както председателят, така и членовете на Комисията обаче са разполагали с всички релевантни данни, за да приемат самостоятелно и информирано решение.

85 Най-напред следва да се разгледа относимостта на доводите, представени от жалбоподателя в рамките на третото му основание, които Комисията оспорва, преди да се прецени тяхната основателност.

– По относимостта на доводите, изложени от жалбоподателя в рамките на третото му основание

86 Комисията поддържа, че доколкото жалбоподателят не е бил поканен на събеседване с председателя, този етап от процедурата за подбор не го е засегнал от правна гледна точка. Във всеки случай според Комисията единствено нейната колегия е имала правомощието да приеме обжалваното решение.

87 От своя страна жалбоподателят счита, че е бил засегнат от всички етапи на процедурата, довела до приемането на обжалваното решение, дори тези, които следват втората фаза. Освен това в съдебното заседание той поддържа, че не може да се изключи, че ако самият председател беше провел събеседването с A, той е щял да покани и него в приложение на точка 5.2.7 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности.

88 В това отношение следва да се отбележи, че решението относно политиката на равенство предвижда, че „предварително подбраните от ККН кандидати за поста на генерален директор или за висш ръководен пост в една от службите на председателя ще бъдат изслушани от самия председател [и че] в надлежно обосновани от императивни служебни съображения случаи председателят може да делегира тази задача на други членове на Комисията или на началника на своя кабинет, преди да внесе предложението си за назначаване в колегията“.

89 Следователно се поставя въпросът дали, ако се предположи, че е незаконосъобразно, провеждането на събеседването с А от началника на кабинета на председателя, а не от самия председател, би могло да доведе до отмяната на обжалваното решение. В това отношение следва да се провери дали подобна незаконосъобразност е можела да причини вреда на жалбоподателя.

90 От точка 5.2.7 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности следва, че въз основа на резултатите от проведените в края на втората фаза събеседвания с кандидата или кандидатите, ресорният комисар, в случая председателят, може да прецени, че направеният от ККН подбор не е задоволителен. В такъв случай, когато това е надлежно обосновано и със съгласието на члена на Комисията, отговарящ за персонала и администрацията, той може да проведе събеседване с кандидатите, които не са били одобрени от ККН в края на втората фаза.

91 Съгласно точка 5.2.8 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности решението за назначаване се взема от колегията на Комисията въз основа на мотивираното становище на ККН и на мотивирано предложение на члена на Комисията, отговарящ за персонала и администрацията, изготвено със съгласието на председателя. Последният взема решение след събеседванията с кандидатите в края на втората фаза въз основа на мотивираното становище на ККН и след консултация със съответния генерален директор, когато става въпрос за длъжността главен съветник. Същата точка предвижда освен това, че ресорният комисар, в случая председателят, трябва да играе водеща роля при окончателния избор на лицата, които работят пряко за него на висше управленско равнище.

92 В случая, към момента на събеседването с А, жалбоподателят все още е можел да бъде изслушан, тъй като председателят все още имал възможността да го покани, в случай че не е удовлетворен от кандидатурата на А след събеседването му с началника на кабинета му. Начинът, по който е било проведено това събеседване, и следователно самоличността на лицето, което го е провело, обаче е могъл да повлияе на изхода от него и в крайна сметка на решението на председателя дали да покани или не жалбоподателя на събеседване.

93 Освен това, макар окончателното решение за назначаване да се взема единствено от колегията на Комисията, следва да се припомни, че в съответствие с точка 5.2.8 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности, както бе припомнено в точка 91 по-горе, ролята, която председателят играе преди това назначаване, остава определяща.

94 От изложеното дотук следва, че провеждането на събеседването с A от началника на кабинета на председателя, а не от самия председател, е могло да нанесе вреди на жалбоподателя, засягайки правното му положение, поради което незаконосъобразността, която опорочава подобно провеждане на събеседването, може да доведе до отмяна на обжалваното решение.

95 Следователно доводите на Комисията, че третото основание е неотносимо, трябва да се отхвърлят.

– *По незаконосъобразността на решението относно политиката на равенство*

96 На първо място, жалбоподателят поддържа, че делегирането, предвидено в решението относно политиката на равенство, противоречи на общото правило, че кандидатите трябва да се явят на събеседване с председателя.

97 В това отношение следва да се отбележи, че точка 5.2.7 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности предвижда, че кандидатите за длъжност като разглежданата в настоящия случай трябва да бъдат изслушани в събеседване с ресорния комисар, в случая председателя, ако са били избрани от ККН в края на втората фаза.

98 Предвиденото в решението относно политиката на равенство правомощие за делегиране на събеседването, което се провежда в края на втората фаза, на началника на кабинета, трябва да позволява „гарантиране на гладкото протичане и бързината на процедурите“, когато това е оправдано от „императивни служебни съображения“.

99 Доколкото това правомощие за делегиране цели да дерогира в надлежно обосновани случаи процедурата, предвидена в точка 5.2.7 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности, то не поставя под въпрос принципната компетентност на председателя.

100 На второ място, жалбоподателят поддържа, че предоставеното на председателя правомощие за делегиране няма никаква връзка с целта, преследвана с решението относно политиката на равенство.

101 При все това жалбоподателят не обяснява по какъв начин тази липса на връзка би могла да засегне законосъобразността на решението относно политиката на равенство.

102 На трето място, жалбоподателят счита, че председателят би трябвало да има правомощието да делегира на началника на кабинета си събеседването, провеждано в края на втората фаза, само в хипотезата, при която това делегиране не би могло да бъде направено с предимство на един от членовете на Комисията.

103 В това отношение приетото през 2020 г. решение относно политиката на равенство, уреждащо конкретно случаите на делегиране на правомощия от председателя, дерогира точка 5.2.7 от решението относно служителите на висши ръководни длъжности, изменено през 2007 г.

104 Приетото през 2020 г. решение относно политиката на равенство, за разлика от решението относно служителите на висши ръководни длъжности, изменено през 2007 г., предвижда, че председателят може да делегира правомощия както на началника на кабинета си, така и на член на Комисията, без да се прави разлика и без приоритетен ред.

105 Следва обаче да се констатира, че жалбоподателят не е доказал, че председателят е трябвало да спазва същите правила за делегиране като членовете на Комисията, за които е предвидено правомощие за делегиране само в полза на другите членове на Комисията, но не и на техния началник на кабинет.

106 На четвърто място, жалбоподателят счита, че тъй като началникът на кабинета на председателя няма политическа легитимност, той не е оправомощен да провежда събеседване с кандидатите за длъжността главен съветник.

107 Жалбоподателят обаче не се позовава на норма, която да не допуска длъжностно лице, назначено като началник на кабинета на председателя, да провежда ad hoc събеседвания с кандидати за длъжността главен съветник. Освен това трябва да се подчертае, че началникът на кабинета е близък сътрудник на председателя, с когото последният поддържа тясно отношение на доверие. Следователно този довод трябва да се отхвърли.

108 Накрая, жалбоподателят изтъква, че председателят систематично делегира правомощия на началника на кабинета си.

109 Този довод, който се отнася до начина, по който се прилага решението относно политиката на равенство, не позволява да се установи незаконосъобразността на това решение. Следователно той трябва да бъде отхвърлен в частта му относно законосъобразността на решението относно политиката на равенство.

110 Предвид изложеното по-горе третото основание трябва да се отхвърли.

По четвъртото основание, изведено от незаконосъобразността на извършеното от председателя делегиране на правомощия

111 С четвъртото си основание жалбоподателят оспорва законосъобразността на направеното от председателя на неговия началник на кабинета делегиране на провеждането на събеседването с A, с оглед на условията за делегиране, закрепени в решението относно политиката на равенство. Той счита, че с оглед на тези условия проведеното от началника на кабинета на председателя събеседване с A е нередовно, като тази нередовност опорочава цялата процедура и следователно законосъобразността на обжалваното решение.

112 Всъщност това делегиране на събеседването от председателя на началника на кабинета в края на втората фаза не било обосновано от императивни служебни съображения. Доколкото това делегиране е направено устно, неговата обосновка оставала неизвестна. Освен това то не било оповестено в достатъчна степен, което е нарушение на принципа на правна сигурност.

113 Освен това решението относно политиката на равенство позволявало на председателя да направи подобно делегиране на правомощия на началника на кабинета си само в случай че не може да го направи с предимство на членове на Комисията.

114 Комисията отхвърля твърденията на жалбоподателя.

115 Най-напред Комисията счита, че доводите на жалбоподателя са неотносими, тъй като провеждането на събеседването от началника на кабинета на председателя след втората фаза не е произвело правни последици за него.

116 Освен това Комисията счита, че решението относно политиката на равенство не налага делегирането на правомощия от председателя на неговия началник на кабинета да се прави писмено, тъй като подобно изискване освен това може да доведе до несъразмерни административни тежести за председателя.

– По относимостта на доводите, изложени от жалбоподателя в рамките на четвъртото му основание

117 Комисията оспорва относимостта на четвъртото основание, доколкото, след като жалбоподателят не е бил поканен на събеседване с председателя, този етап от процедурата за подбор не го е засегнал от правна гледна точка. Освен това единствено колегията на Комисията е можела да приеме обжалваното решение.

118 Поради вече изложените в точки 88—94 по-горе причини тези доводи трябва да се отхвърлят.

– По незаконосъобразността на делегирането, направено от председателя

119 Жалбоподателят изтъква, че делегирането на събеседването, извършено от председателя на неговия началник на кабинета, не било обосновано от императивни служебни съображения, тъй като липсата на писмена форма впрочем не позволява да се прецени наличието на такива съображения.

120 В това отношение следва, от една страна, да се констатира, че текстът на решението относно политиката на равенство не задължава председателя, когато желае да делегира събеседване на началника на кабинета си, да го направи писмено.

121 От друга страна, решението относно политиката на равенство обосновава правомощието на председателя за делегиране с необходимостта „да се рационализират някои аспекти на процедурата за подбор на членовете на висшето ръководство за гарантиране на гладкото протичане и бързината на процедурите“. Това изискване за бързина се съдържа и в Насоките относно процедурите за назначаване на ръководен персонал, в точка 5.2 от които се уточнява, че „кабинетите трябва да положат усилия да организират незабавно събеседвания с предварително подбраните кандидати [и че] събеседванията трябва да се проведат в срок от един месец след предаването на документацията от секретариата на ККН“. От това следва, както подчертава Комисията, че систематичното изискване за писмено делегиране на правомощия би могло да е в разрез с целта за гладко протичане и бързина, преследвана с решението относно политиката на равенство.

122 Въпреки това, както бе припомнено в точка 91 по-горе, председателят играе определяща роля в рамките на процедурата за подбор на висши ръководни длъжности като разглежданата в случая. В този смисъл в решението относно политиката на равенство се предвижда, че „кандидатите, избрани от ККН за […] висш ръководен пост в една от

службите на председателя, ще бъдат изслушани от самия председател“. В този смисъл решението относно политиката на равенство по принцип предвижда прерогатив на самия председател за избора на висши длъжностни лица, които работят под негово ръководство, за да установи с тях основано на доверие трудово правоотношение, като се има предвид високото ниво на отговорност, която те трябва да носят.

123 От тази гледна точка решението относно политиката на равенство поставя делегирането от страна на председателя в зависимост от наличието на „надлежно обосновани случаи поради императивни служебни съображения“. Следователно такова делегиране не може да бъде направено, ако това условие не е изпълнено.

124 В случая обаче, доколкото, както твърди Комисията, председателят е делегирал на началника на кабинета си да проведе събеседването с A, без това делегиране да е направено в писмена форма, нито да е документирано по друг начин, Общият съд не е в състояние да провери въз основа на приложените по делото доказателства наличието и обосноваността на данните относно „императивните служебни съображения“, които са „надлежно обосновали“ посоченото делегиране. Освен това, запитана по този въпрос от Общия съд в съдебното заседание, Комисията не е изложила и конкретните причини, поради които председателят е делегирал на началника на кабинета си задачата да проведе събеседването с A.

125 Всъщност Комисията не е дала точни обяснения относно императивните служебни съображения, които са попречили на председателя да проведе събеседването с A в рамките на месеца след изпращането на документите за кандидатстване на последния от секретариата на ККН, в съответствие с точка 5.2 от Насоките относно процедурите за назначаване на ръководен персонал, посочени в точка 121 по-горе.

126 След като Комисията не е обосновала, че делегирането на правомощието за провеждане на събеседването от председателя на неговия началник на кабинета се основава на „императивни служебни съображения“, трябва да се заключи, че това делегиране нарушава условията, установени в решението относно политиката на равенство.

127 Що се отнася до въпроса дали подобно нарушение на решението относно политиката на равенство може да доведе до отмяна на обжалваното решение, следва да се припомни, че в замяна на широкото право на преценка, признато на органа по назначаването в рамките на процедура по назначаване на свободна длъжност с много висока степен, съдебната практика признава задължението на органа, на който това право на преценка е предоставено, да спазва предоставените от правния ред на Съюза гаранции в административните процедури, сред които е задължението да разгледа внимателно и безпристрастно всички обстоятелства, които са от значение за конкретния случай. Следователно това право на преценка трябва да се упражнява при най-пълно спазване на всички релевантни разпоредби, тоест не само на обявлението за свободна длъжност, но и на евентуалните процесуални правила, приети от органа във връзка с упражняването на правото му на преценка. Неспазването на процедурните норми относно приемането на даден акт, определени от самата компетентна институция, представлява съществено процесуално нарушение (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2007 г., Angelidis/Парламент, T-113/05, EU:T:2007:386, т. 61 и 62 и цитираната съдебна практика).

128 Освен това, ако съдът на Съюза констатира при разглеждането на въпросния акт, че същият не е бил редовно приет, той трябва да определи последиците от съществения процесуално нарушение и съответно да отмени опорочения от такъв недостатък акт (решение от 30 май 2024 г., Vialto Consulting/Комисия, C-130/23 P, EU:C:2024:439, т. 55). Освен това нарушението на съществени процесуални правила, които са от основно значение за правната сигурност, води до отмяна на опорочения акт, без да е необходимо да се установява наличието на вреда (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2007 г., Angelidis/Парламент, T-113/05, EU:T:2007:386, т. 76 и цитираната съдебна практика).

129 В случая решението относно политиката на равенство е част от процесуалните правила, с които Комисията е трябвало да се съобрази при провеждането на разглежданата процедура по назначаване.

130 Освен това, както бе посочено в точки 92—94 по-горе, в каква насока ще е препоръката на председателя, а следователно и окончателното решение за назначаване на колегията на Комисията, неминуемо са повлияни от резултатите от събеседванията, проведени след втората фаза.

131 От това следва, че нарушението на решението относно политиката на равенство представлява съществено процесуално нарушение, което има за последица отмяната на обжалваното решение.

132 При това положение четвъртото основание следва да се уважи и обжалваното решение да се отмени, без да е необходимо произнасяне по направените от жалбоподателя искания за процесуално-организационни действия.

По искането за обезщетение

133 Жалбоподателят иска да му бъде изплатена сумата от 100 000 евро като обезщетение за неимуществените вреди, които твърди, че е претърпял. Този размер отчитал факта, че процедурата по назначаване била опорочена, че Комисията отказала да отстрани твърдените пропуски в посочената процедура и че последната сериозно накърнила професионалната репутация на жалбоподателя.

134 Жалбоподателят поддържа също, че ако беше назначен на длъжността главен правен съветник, считано от 1 февруари 2023 г. е щял да получи по-високо възнаграждение.

135 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

136 Съгласно постоянната съдебна практика ангажирането на отговорността на Съюза е поставено в зависимост от изпълнението на съвкупност от условия, а именно противоправност на действията, в които е упрекната институцията, наличие на действително претърпяна вреда и на причинно-следствена връзка между твърдените действия и посочената вреда. Тези три условия са кумулативни, което означава, че ако някое от тях не е изпълнено, не може да се приеме, че е налице отговорност на Съюза (вж. решение от 25 юни 2020 г., ХН/Комисия, T-511/18, EU:T:2020:291, т. 161 и цитираната съдебна практика).

137 Тъй като в настоящото решение е установено, че обжалваното решение е незаконосъобразно, първото от посочените в точка 136 по-горе условия в случая е изпълнено.

138 Що се отнася до второто условие, посочено в точка 136 по-горе, следва да се направи разграничение между неимуществени и имуществени вреди.

139 Що се отнася до твърдените от жалбоподателя неимуществени вреди, от постоянната съдебна практика следва, че когато искането за обезщетение се основава на незаконосъобразността на отменения акт, както е в настоящия случай, самото постановено от Общия съд решение за отмяна е подходящо и по принцип достатъчно обезщетение за всякакви неимуществени вреди, които жалбоподателят може да е претърпял, освен ако същият не докаже, че е претърпял неимуществена вреда, която не може да бъде напълно поправена с тази отмяна. В този смисъл е постановено, че отмяната на даден акт, когато е лишена от всякакво полезно действие, сама по себе си не може да представлява подходящо и достатъчно поправяне на всички неимуществени вреди, причинени от отменения акт (вж. решение от 14 декември 2022 г., SU/ЕОЗППО, T-296/21, EU:T:2022:808, т. 108 и 109 и цитираната съдебна практика).

140 В случая жалбоподателят не е доказал, че е претърпял неимуществени вреди, които не могат да бъдат напълно поправени с отмяната на обжалваното решение.

141 По-специално, противно на твърденията на жалбоподателя, не е доказано, че след отмяната на обжалваното решение А непременно ще бъде оставен на длъжност.

142 Ето защо направеното от жалбоподателя искане за обезщетение за неимуществени вреди следва да се отхвърли като неоснователно.

143 Що се отнася до твърдените имуществени вреди, трябва да се приеме, че жалбоподателят иска по същество обезщетение за загубата на възможност да бъде назначен на разглежданата длъжност.

144 Съгласно съдебната практика, когато са налице достатъчно доказателства, загубата на възможност представлява подлежаща на обезщетяване имуществена вреда (вж. в този смисъл решение от 10 ноември 2010 г., СХВП/Simões Dos Santos, T-260/09 P, EU:T:2010:461, т. 104).

145 Жалбоподателят твърди, че ако беше избран на разглежданата длъжност, той е щял да бъде назначен в степен AD 15, докато той заема степен AD 14, стъпка 2. Следователно той претърпял вреда, съответстваща на разликата между основните трудови възнаграждения за тези две степени, считано от датата, на която обжалваното решение е породило действие.

146 Това твърдение, което впрочем се оспорва от Комисията, обаче не е подкрепено с доказателства от жалбоподателя. Следователно не е доказано, че жалбоподателят е щял да бъде назначен на въпросната длъжност в степен AD 15, а не в степен AD 14. Така жалбоподателят не е доказал наличието на действителна и сигурна вреда.

147 Освен това съгласно постоянната съдебна практика, за да бъде констатирана и да даде право на поправяне загубата на възможност трябва да е действителна и окончателна (вж. решение от 14 декември 2022 г., SU/ЕОЗППО, T-296/21, EU:T:2022:808, т. 83 и цитираната

съдебна практика). В това отношение трябва да се отбележи, че макар председателят да е можел да покани жалбоподателя, при евентуално незадоволително събеседване с A, той е можел да покани и другия кандидат, който не е бил избран от ККН в края на втората фаза. Следователно не може да се приеме, че твърдяната от жалбоподателя загуба на възможност в случая има сериозен характер.

148 Вследствие на това искането за обезщетение на имуществените вреди трябва да се отхвърли като неоснователно.

149 От изложеното по-горе следва, че искането за обезщетение трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

150 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

151 Тъй като в случая Комисията е загубила по основната част от своите искания, тя следва да бъде осъдена да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и разноските на жалбоподателя съгласно направените от последния искания.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти разширен състав)

реши:

1) **Отменя решението на Европейската комисия от 25 януари 2023 г. за назначаване на главен правен съветник в екипа „Търговска политика и Световна търговска организация“ на правната служба на Комисията.**

2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**

3) **Комисията понася направените от нея съдебни разноски, както и тези на г-н James Flett.**

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 23 юли 2025 година.

Подписи